

จนกว่าชีวิต.. จะนิทรา

เปลเก่า..ยังโยนไกวไปซ้ำซ้ำ
กล่อมนิทราชีวิตใหม่ในอู่อุ่น
โยนหน้า-โยนหลังอย่างสมดุล
การุณย์ร่าเริงทั่วสรรพางค์

ผ้าผวยผืนใหม่ห่มให้เจ้า
แม่ร้องเพลงเบาเบาอยู่ข้างข้าง
เป็นเพลงโปรดประโลมใจไปพลางพลาง
มีรักวางในอุนอน-เจ้าผ่อนพัก

เจ้าตื่นมา..พาเล่นสวนหลังบ้าน
ดูดอกบัวสีหวานเพิ่งออกฝัก
ดูปุยเมฆปั้นรูปเป็นลิง, ยักษ์
ดูผีเสื้อหายทักดอกกรักบาน

แววหวัง โชนฉายนัยน์ตาเจ้า
เหมือนว่าสุขนี้นานเนาไม่อวสาน
ระบวยิ้มรับของขวัญบรรณาการ
ยืนยันวิญญานสุนทรี

ทว่า, เจ้าเติบโต..จนเต็มร่าง
อาจพบบัวดอกต่างและร้างสี่
หม่นเมฆครึ้มทึมเทา-เทาเมฆมี
และดอกไม้ไม่ปราณีผีเสื้อนัก

ผ้าผวยผืนบางก็ต่างเปื้อน
ไม้อุ่นเหมือนผืนเก่า-เจ้ารู้จัก
เพลงโปรดก็เปลี่ยนไปเสียหลายวรรค
ไร้อุ่นนอนผ่อนพักหัวใจแพ้

ลูกเอ๋ย..เช่นนี้แหละชีวิต
เจ้าอย่าพราพินิจเพียงบาดแผล
ศิโรราบซ้ำซ้ำ-ความอ่อนแอ
ล้นกุญแจคุมขังความหวังใด

เจ้าจงยืมหัวใจวัยทารก
มาเต้นในหัวอกที่หมกไหม้
ยืมแวตาวัยเยาว์อันวาวไว
‘ชอบ’ อาจหลับไหลอยู่ใน ‘ซัง’

ชีวิตเข้าเจ้าเล่นอยู่เช่นนี้
โศกร่ำ-ปรีดี, มีอาจหยั่ง
เปลชีวิตเห่ไถวในทุกครั้ง
เจ้าจงเอาความหวังเป็นหลังพิง

และเปลเก่ายังโยนไถวในเร็ว-ช้า
กล่อมหัวใจเหวว้าและไหวว้าง
โอบอุ้มทุกความหวัง, ทั้งความจริง
กว่าชีวิตสนทนึ่งในนิทรา

ปาลิตา ผลประดับเพชร ประพันธ์

รางวัล ชนะเลิศ รางวัลวรรณศิลป์อุซเซนี ประจำปี 2562

